

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 369/2011-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co 103/2010 z 13. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2011 doručená (doplnená podaním z 23. augusta 2011) sťažnosť P. J. (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 103/2010 z 13. apríla 2011 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu v právnej veci proti žalovanému Mestu P. o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenej na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 28 C 346/2008. Okresný súd jeho žalobu z 3. decembra 2008 zamietol rozsudkom z 28. júna 2010 a uložil mu povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 3 440,27 €. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom (bod 1).

3. Sťažovateľ tvrdí, že *„Porušovateľom základných práv sťažovateľa je Krajský súd v Prešove... Konaním, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, je rozhodnutie: Rozsudok Krajského súdu..., sp. zn. 15 Co 103/2010 zo dňa 13. 04. 2011, ktorým Krajský súd... potvrdil rozsudok Okresného súdu... sp. zn. 28 C 346/2008 zo dňa 28. júna 2010, a zaviazal sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania... Napadnutým rozhodnutím, postupom všeobecného súdu boli porušené základné práva sťažovateľa, zakotvené v článku 20 ods. 1, článku 46 ods. 1 Ústavy..., článku 11 ods. 1, článku 36 ods. 1 Listiny..., článku 6 ods. 1 Dohovoru... a článku 1 Dodatkového protokolu...“*.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo P. J. vlastníť majetok, podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... a podľa článku 11 ods. 1 Listiny..., základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a podľa článku 36 ods. 1 Listiny..., práv na spravodlivé súdne konanie podľa

článku 6 ods. 1 Dohovoru... a právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu..., rozsudkom Krajského súdu..., sp. zn. 15 Co 103/2010 zo dňa 13. 04. 2011, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn. 15 Co 103/2010, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

4. Krajský súd... je povinný uhradiť P. J., trovy konania vo výške 305,86 €...“

5. Sťažovateľ okrem iných písomností k sťažnosti pripojil žalobu z 3. decembra 2008, rozsudok okresného súdu sp. zn. 28 C 346/2008 z 28. júna 2010 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 Co 103/2010 z 13. apríla 2011.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, listinou, dohovorom a dodatkovým protokolom postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 15 Co 103/2010 z 13. apríla 2011.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

11. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v tom, že „K zásahu do práva na spravodlivé prejednanie záležitosti sťažovateľa súdom... došlo tým, že všeobecný súd neposkytol v danom spore sťažovateľovi primerané

procedurálne záruky, ktorými by mohol dosiahnuť ochranu svojich práv, nakoľko súd zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia iba z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, pričom nerešpektoval základné zásady OZ, v zmysle ktorých uplatnenie práva priznaného zákonom nemôže samo o sebe vyvolať rozpor s dobrými mravmi“.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 15 Co 103/2010 z 13. apríla 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. listiny) a dohovoru.

14. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd okrem iného (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa) uviedol: «*Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O. s. p., a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa § 214 ods. 2 v spojení s ust. § 156 ods. 3 O. s. p.*

Súd prvého stupňa vykonal vo veci potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil z nich aj správny právny záver, hoci tento nie je dostatočným spôsobom odôvodnený.

Odvolací súd považuje za potrebné upresniť, že predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie parciel KN C 1518/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1 646 m², KN C 1518/3 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 126 m², KN C 1518/4 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1 648 m² a KN C 1518/39 - ostatná plocha o výmere 84 m², čo spolu predstavuje 3 504 m².

Predmetom konania nie je a nebolo ani pred súdom prvého stupňa vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie parcely KN C 1518/1 - orná pôda o výmere 15 467 m², preto vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti bolo odôvodnenie prvostupňového súdu nadbytočné, ako na to poukázal aj žalobca vo svojom odvolaní.

Vo vzťahu k parcele KN C 1518/39 - ostatná plocha o výmere 84 m² súd prvého stupňa konštatoval, že na tejto nehnuteľnosti sa nenachádza žiadna stavba, cesta, chodník, ktoré by boli vo vlastníctve žalovaného, preto vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia za užívanie tejto nehnuteľnosti nie je daná jeho pasívna legitímácia. Z obsahu spisu, a to predovšetkým geometrického plánu vyplýva, že táto nehnuteľnosť nie je nehnuteľnosťou bezprostredne susediacou s parcelami KN C 1518/2, 1518/3, 1518/4, z čoho bez ďalšieho je možné dôvodiť, že nejde o súčasť komunikácie v zmysle § 8 ods. 1 vyhlášky č. 35/1984 Zb., teda o svah cestného násypu, ako to uvádza žalobca vo svojom odvolaní. Tvrdenie súdu prvého stupňa sa preto vo vzťahu k tejto parcele zakladá na

predložených dôkazoch. Je preto správne konštatovanie súdu prvého stupňa, že vo vzťahu k tejto nehnuteľnosti nie je daná pasívna legitímácia žalovaného, teda jeho vecná pasívna legitímácia.

Základnou odvolacou námietkou žalobcu je nevyporiadanie sa súdom prvého stupňa s otázkou posudzovania komunikácií nachádzajúcich sa na jeho nehnuteľnostiach ako miestnych komunikácií. Podľa názoru odvolacieho súdu zaobranie sa otázkou, či na nehnuteľnostiach žalobcu sa nachádza miestna komunikácia, účelová komunikácia alebo akákoľvek iná stavba je pre posúdenie vzniku a vydania bezdôvodného obohatenia právne irelevantné. Dôležité je faktické užívanie veci (bez ohľadu na jej charakter) a dôvod takéhoto užívania. Preto nie je právne významná námietka žalobcu týkajúca sa nesprávneho posúdenia komunikácií ako miestnych komunikácií a tiež administratívneho postupu predchádzajúceho zaradeniu komunikácií do pasportu miestnych komunikácií. Aj bez takéhoto zaradenia zákon č. 135/1961 Zb. nezakazuje vykonávať údržbu navyše. Rozhodujúce je, že žalovaný nepopiera vlastníctvo k dotknutým komunikáciám.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 2 citovaného ustanovenia, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo, plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Ak žalobca opieral svoj nárok o citované ustanovenie, teda domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia, tak bolo jeho dôkaznou povinnosťou preukázať, kto a v akej výške sa na jeho úkor obohatil. Bezdôvodné obohatenie tvrdené žalobcom je potrebné posúdiť v dvoch časových rovinách. Prvou je vznik bezdôvodného obohatenia v čase prevzatia veci bez právneho dôvodu. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné to, že na nehnuteľnostiach žalobcu sa nachádzajú cesty a chodníky, ktoré boli postavené bez prechádzajúceho vypořádania nehnuteľnosti. Zo strany právneho predchodcu žalovaného tak došlo k zásahu do vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcu bez právneho dôvodu. Dotknuté nehnuteľnosti neboli od právneho predchodcu žalobcu odkúpené a tieto neboli ani vyvlastnené v správnom konaní. Napriek tomu došlo k spracovaniu povrchu nehnuteľnosti výstavbou komunikácie.

Moment prevzatia časti nehnuteľnosti je momentom odňatia vlastníctva bez právneho dôvodu, dôsledkom čoho je vznik bezdôvodného obohatenia.

Podľa § 131 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 1983, vyvlastniť vec, ktorá je v osobnom vlastníctve, možno len v dôležitom záujme spoločnosti, a to na základe zákona a za náhradu. To isté platí, ak sa má osobné vlastníctvo k veci trvale obmedziť.

Právny predchodca žalovaného nepostupoval v súlade s citovaným ustanovením a dopustil sa obmedzenia vlastníckeho práva v rozpore so zákonom, ak nehnuteľnosti, na ktorých zriadil komunikácie, pred výstavbou nevyvlastnil alebo neodkúpil za náhradu. Prevzal tak nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, čo tvorí právny základ pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Ten, na úkor koho obohatenie vzniklo, teda subjektom vecne aktívne legitimovaným pre uplatnenie nároku, je v danom prípade osoba, ktorej vlastníctvo bolo odňaté. Takýmto subjektom sú právni predchodcovia žalobcu a nie žalobca, ktorý nehnuteľnosti nadobudol kúpou v roku 2007 už s existujúcimi komunikáciami. Subjektom pasívne legitimovaným na vydanie bezdôvodného obohatenia za bezprávne odňatie nehnuteľnosti je ten, kto sa takéhoto protiprávneho konania dopustil. K protiprávnemu odňatiu nehnuteľnosti došlo vo vzťahu k pôvodným vlastníkom. Preto vydanie bezdôvodného obohatenia je možné žiadať len od subjektu, ktorému zákon ukladal povinnosť vyplatiť protihodnotu nehnuteľnosti, či už z titulu vyvlastnenia alebo kúpy. V konaní bolo preukázané, že k odňatiu nehnuteľnosti a výstavbe komunikácií došlo v 70 - tých rokoch príslušnými štátnymi orgánmi, teda len vo vzťahu k štátu mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, výška ktorého predstavuje nevyplatenú sumu - náhradu za vyvlastnenie alebo kúpu zastavaných nehnuteľností.

Druhou časovou rovinou vzniku bezdôvodného obohatenia je celé obdobie neoprávneného užívania. Počas neho je obmedzený výkon vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať, s vecou nakladať, teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud veci. Ochrana vlastníctva garantovaná Ústavou SR, ako aj Listinou základných práv a slobôd (čl. 11 ods. 1) spočíva vtom, že sa vlastníkovi poskytne a súčasne aj trvale garantuje právna istota, že vlastnícke právo k veci sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu.

Stav obmedzenia výkonu vlastníckych práv žalobcu k dotknutým nehnuteľnostiam nepochybne trval v období od 24. 01. 2007 do 19. 11. 2007, teda v období, za ktoré si žalobca uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia v predmetnom konaní. Pre uplatnenie takéhoto nároku je daná jeho aktívna vecná legitimácia, keďže v uvedenom období bol vlastníkom nehnuteľnosti KN C 1518/2, 1518/3, 1518/4 a 1518/39. V súlade so zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obcí sa vlastníkom stavieb (komunikácií) nachádzajúcich sa na parcelách KN C 1518/2, 1518/3 a 1518/4 stal žalovaný. V rozsahu svojich oprávnení komunikácie a chodníky užíva, aj keď je potrebné súhlasiť s prvostupňovým súdom, že mu to neprináša žiaden finančný zisk, len náklady. Komunikácie nie sú spoplatňované mýtom alebo cestnými známkami, ktoré by boli zdrojom rozpočtu žalovaného. Jeho úlohou ako samosprávneho celku je však vytvárať čo najlepšie podmienky pre občanov, vrátane ich premiestňovania a zabezpečovania služieb, k čomu slúžia inžinierske siete. Ak však chcel žalovaný obhospodarovať na cudzej nehnuteľnosti verejne prístupnú cestu, musel ju zákonným spôsobom získať do vlastníctva alebo aspoň získať zákonné oprávnenie na jej užívanie, napr. formou dlhodobého prenájmu. Ak sa tak nestalo, nedošlo na jeho strane k zmenšeniu majetku, čím sa bezdôvodne obohacuje. Za takéhoto právneho stavu je správna aj vecná pasívna legitimácia žalovaného, čo prvostupňový súd nepopiera.

Súd prvého stupňa však zamietol žalobu v dôsledku aplikácie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda z dôvodu, že nárok uplatnený žalobcom je nutné považovať za nárok v rozpore s dobrými mravmi. S týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje.

Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Žalobca v predmetnom konaní uplatňoval právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako jedno z oprávnení vlastníka. Ide o nárok, ktorého priznanie by však bolo vo vzťahu k žalobcovi v rozpore s dobrými mravmi. Rozpor s dobrými mravmi je potrebné vidieť v širších súvislostiach, teda aj v okolnostiach, za akých došlo k získaniu vlastníctva žalobcom. V čase kúpy nehnuteľností (08. 01. 2007) bol žalobca dostatočne oboznámený so stavom nehnuteľností v prírode, o čom svedčí čl. IV. zmluvy. Hoci sa ďalej uvádza, že na nehnuteľnostiach neviaznu žiadne dlhy ani vecné bremená, ide v tejto časti o formuláciu nezodpovedajúcu skutočnému (hoci nie právnenému) stavu. Ak žalobca prehlásil, že pozná

stav predávaných nehnuteľností, vedel, že sa na nich nachádzajú stavby, ktoré neboli predmetom zmluvy. Žalobca preto konal v úmysle získať následne finančné výhody. To, že žalobca kupoval zaťažené nehnuteľnosti, svedčí aj nízka cena nehnuteľností (201 Sk/m²) v lukratívnej časti mesta. Žalobca tak už pri kúpe nehnuteľností získal určité finančné „zadosťučinenie“. Z rozhodovacej činnosti je súdu známa skutočnosť, že onedlho po kúpe začal žalobca uplatňovať finančné nároky voči rôznym subjektom majúcim stavby na zakúpených nehnuteľnostiach. Doposiaľ však neuplatnil nárok, ktorý by s konečnou platnosťou vyriešil otázku neoprávnených stavieb. Paradoxne preto vyznieva jeho argumentácia o porušení dobrých mravov na strane žalovaného, ktorý vstúpil do existujúcich vzťahov a ktoré boli dôsledkom porušovania práv v socialistickom štátnom zriadení.

Podľa ust. § 1 O. s. p., občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa ust. § 2 O. s. p., v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

V súvislosti s citovanými ustanoveniami odvolací súd si dovoľí poukázať opäť na skutočnosť, že žalobca nadobudol predmetné nehnuteľnosti v roku 2007, teda v čase, kedy mu boli známe tak faktické, ako aj právne vzťahy k predmetným nehnuteľnostiam, teda o zaťažení nehnuteľností vedel. Ku kúpe nehnuteľností napriek tomu pristúpil bez výhrad. Za daného stavu by nebolo spravodlivé poskytnúť žalobcovi súdnu ochranu spočívajúcu v priznaní bezdôvodného obohatenia.

Podľa ust. § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemá právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil (ďalej len „vlastník stavby“).

Podľa ust. § 135c ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by odstránenie stavby nebolo účelné, prikáže ju súd za náhradu do vlastníctva vlastníkovi pozemku, pokiaľ s tým vlastníkom pozemku súhlasí.

Podľa ust. § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka, súd môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby aj inak, najmä tiež zriadiť za náhradu vecné bremeno, ktoré je nevyhnutné na výkon vlastníckeho práva k stavbe.

Pre posúdenie nárokov v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že ust. § 135c Občianskeho zákonníka rieši postup pri vypořádání vzťahov pri stavbe zriadenej na cudzom pozemku, pričom poradie tohto vypořádania je záväzné. Žalobca sa v predmetnom konaní nedomáhal odstránenie stavby, resp. jej prikázania do jeho vlastníctva v prípade neúčelnosti odstránenia stavby. V odvolaní poukazuje hneď na tretí spôsob usporiadania vzťahov medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby s tým, že pod pojem „aj iného usporiadania“ podriadil zaplatenie bezdôvodného obohatenia zodpovedajúceho nájmu nehnuteľností. Za uplatnenie nárokov z neoprávnenej stavby nie je možné považovať prednes žalobcu spočívajúci vo všeobecnom odkaze na ust. § 135c Občianskeho zákonníka, zvlášť v prípade, že tento bol zastúpený kvalifikovaným zástupcom. Nežiadal ani poskytnúť časový priestor na zmenu, príp. rozšírenie žaloby. V prípade, že by sa chcel domáhať nároku aj v súlade s ust. § 135c Občianskeho zákonníka, bolo jeho povinnosťou zachovať zákonom stanovené poradie a tomuto prispôsobiť petit žaloby. Žalobca však tak neurobil, čo dosvedčuje tomu, že jeho zámerom je výlučne získanie finančných prostriedkov. V súvislosti s touto úpravou však je dôležité podotknúť, že ide o úpravu pomerov do budúcnosti a nie za čas minulý, na ktorom skutkovom základe žalobca svoj nárok založil. Odvolacia námietka žalobcu je preto v uvedenom smere nedôvodná.

Odvolací súd s poukazom na uvedené potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p., teda ako vecne správny.»

15. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje,

nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 103/2010 z 13. apríla 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu

19. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, (resp. čl. 11 ods. 1 listiny) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu.

20. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy resp. podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení týchto (namietaných) práv by bolo možné v danej

veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným rozhodnutím krajského súdu nebolo porušené právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 18), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu.

22. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že *„V odôvodnení rozsudku... nedostal žiadnu odpoveď, prečo súd postupoval ináč, keď žalobu zamietol, než tomu bolo v obdobných, právoplatne skončených veciach...“*. Ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená najmä najvyššiemu súdu.

III.

24. V podaní z 23. augusta 2011 označené ako *„Doplnenie sťažnosti“* k sp. zn. Rvp 1466/2011 sťažovateľ

a) *„poukazuje na to, že v totožnej právnej veci o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie tých istých pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa, nachádzajúcich sa v kat. úz. P. - žalovaným - mestom P., bez právneho dôvodu, ale za iné časové obdobie, rozhodol Okresný súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 316/2007 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 12/2010 rozsudkom zo dňa 21. 04. 2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 33.328,- EUR s prísl.. V časti nad sumu 33.328,- EUR s prísl. do sumy 230.379,- EUR s prísl., t.j. vo vzťahu k sume 197.051,- EUR s prísl., vo výroku*

o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Voči potvrdzujúcemu rozsudku KS v Prešove, sp. zn. 1 Co 12/2010 zo dňa 21. 04. 2010, podal žalobca ústavnú sťažnosť. Sťažnosť je vedená na Ústavnom súde SR pod sp. zn. Rvp 6162/2010. Z tlačovej informácie ústavného súdu č. S IV/22/2011 zo dňa 28. 06. 2011 vyplýva, že Ústavný súd SR na neverejnom zasadnutí IV. senátu Ústavného súdu SR dňa 23. 06. 2011, vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 70/2011, o sťažnosti P. J. rozhodol tak, že:

1. Základné právo P. J. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny... a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 1 Co 12/2010 z 21. apríla 2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29 C 316/07-329 z 21. októbra 2009 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 33 328 € s príslušenstvom, porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 1 Co 12/2010 z 21. apríla 2010, ... zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť P. J. trovy konania na účet jeho právnej zástupkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.“.

b) V ďalšom konaní „vedenom na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 11 C 9/2007, sa žalobcovia (včítane sťažovateľa, pozn.) domáhali vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností bez právneho dôvodu, nachádzajúcich sa v kat. úz. S., na ktorých sa nachádzajú stavby vo vlastníctve žalovaného - komunikácia a chodník. Súd prvého stupňa návrh žalobcov zamietol. Krajský súd v Prešove, v konaní vedennom pod sp. zn. 2 Co 53/2009 zo dňa 26. 05. 2010, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Voči rozsudku KS v Prešove, sp. zn. 2 Co 53/2009 zo dňa 26. 05. 2010, podali žalobcovia – P. J. a P. K., ústavnú sťažnosť. Z tlačovej informácie ústavného súdu č. S IV/23/2011 zo dňa 19. 07. 2011 vyplýva, že Ústavný súd SR na neverejnom zasadnutí IV. senátu Ústavného súdu SR dňa 07. 07. 2011, vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 94/2011, o sťažnosti... rozhodol tak, že:

1. Základné právo P. J. a Ing. P. K. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny... a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 2 Co 53/2009 z 26. mája 2010 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu... sp. zn. 11

C 9/2007 zo 14. januára 2009 a priznal náhradu trov odvolacieho konania P., porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 2 Co 53/2009 z 26. mája 2010... a..., zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie...“.

c) Sťažovateľ súčasne poukázal na časť (nesúvislé fragmenty) právnych názorov ústavného súdu vyslovených v odôvodneniach náleзов sp. zn. III. ÚS 237/09 zo 16. februára 2009 a sp. zn. PL. ÚS 19/2009 z 26. januára 2011.

d) Z uvedeného dôvodu sťažovateľ žiada, „aby v prípade, ak I. senát Ústavného súdu SR dospeje pri posudzovaní sťažovateľovej sťažnosti k právnemu záveru odchylnému od právneho záveru vyjadreného v Náleze ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 237/09 zo dňa 16. 12. 2009, resp. v Náleze ÚS SR, sp. zn. PL. ÚS 19/2009 zo dňa 26. 01. 2011, resp. v Náleze ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 70/2011 zo dňa 23. 06. 2011, resp. v Náleze ÚS SR, sp. zn. IV. ÚS 94/2011 zo dňa 07. 07. 2011, aby pred rozhodnutím vo veci predložil plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov podľa § 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR“.

25. K námietkam sťažovateľa (bod 24 a, b) a jeho požiadavke (bod c) ústavný súd poznamenáva, že v čase podania „Doplnenia sťažnosti“ t. j. 23. augusta 2011, neboli sťažovateľovi ešte doručené nálezy sp. zn. IV. ÚS 70/2011 z 23. júna 2011 a sp. zn. IV. ÚS 94/2011 zo 7. júla 2011, teda nebol ešte dostatočne oboznámený s rozsahom (vecným ohraničením) rozhodnutia (výroku) predmetných náleзов vyplývajúcich (vychádzajúcich) z ich odôvodnenia. Z uvedeného dôvodu považuje ústavný súd za relevantné citovať v zásade nosné (základné) dôvody vedúce k vysloveniu záverov uvedených v enunciátoch predmetných náleзов ústavného súdu vyplývajúcich z ich odôvodnenia:

a) nález č. k. IV. ÚS 70/2011-46 z 23. júna 2011: „... Krajský súd sa napadnutej časti namietaného rozsudku v zásade obmedzil len na strohé skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pričom sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa. Z tohto hľadiska hodnotí ústavný súd

napadnutú časť namietaného rozsudku krajského súdu ako nepreskúmateľnú a nezodpovedajúcu požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s kľúčovými právnymi otázkami, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však postup a predmetné rozhodnutie krajského súdu uvedené atribúty nespĺňa.

Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu... (s. 21 nálezu pozn.)

V ďalšom postupe bude krajský súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými najmä v III. časti tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde), pričom bude tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde). Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude najmä zaujať právne závery k vecným námietkam sťažovateľa, ktoré ústavný súd v III. časti tohto nálezu označil ako kľúčové (podstatné). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že opätovné prerokovanie veci krajským súdom nemusí nevyhnutne vyústiť do záveru o vyhovení odvolaniu sťažovateľa, pôjde ale o to, aby krajský súd k námietkam sťažovateľa, ktoré formuloval tak v odvolaní, ako aj sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, zaujal ústavne akceptovateľné a udržateľné právne závery...“ (s. 23 nálezu, pozn.).

b) nález č. k. IV. ÚS 94/2011-44 zo 7. júla 2011: «...Krajský súd sa v namietanom rozsudku v zásade obmedzil len na strohé skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pričom sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľov. Predovšetkým nedal ústavne akceptovateľnú odpoveď na otázku, ako vec právne posúdil. Jeho odpoveďou bolo výslovné odmietnutie nároku sťažovateľov s odkazom na „rozpor s dobrými mravmi a bezplatné uspokojovanie verejných potrieb“. Z tohto hľadiska hodnotí ústavný súd namietaný rozsudok krajského súdu z hľadiska kľúčových odvolacích dôvodov uplatnených v odvolaní sťažovateľov ako nepreskúmateľný a nezodpovedajúci požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s kľúčovými právnymi otázkami, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však postup a predmetné rozhodnutie krajského súdu uvedené atribúty nespĺňa.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu... (s. 21 nálezu, pozn.).

V ďalšom postupe bude krajský súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými najmä v III. časti tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde), pričom bude tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde). Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude najmä zaujať právne závery k vecným námietkam sťažovateľov, ktoré ústavný súd v III. časti tohto nálezu označil ako kľúčové (podstatné). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že opätovné prerokovanie veci krajským súdom nemusí nevyhnutne vyústiť do záveru o vyhovení odvolaniu sťažovateľov, pôjde ale o to, aby krajský súd k námietkam sťažovateľov, ktoré formulovali tak v odvolaní, ako aj sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, zaujal ústavne akceptovateľné a udržateľné právne závery...» (s. 25 nálezu, pozn.)

c) Vychádzajúc z uvedeného niet vecnej súvislosti medzi sťažovateľom posudzovanou touto vecou a označenými rozhodnutiami ústavného súdu. Ústavný súd preto považuje požiadavku sťažovateľa uvedenú v bode 24 d) za neopodstatnenú a bezpredmetnú.

26. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2011